

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ) ညှိုးမွှား



ဒု တိ ယ အ ကြိမ်

အခန်း(၁)

သည် နေ့မနက်မှ ငပလီက ပြန်ရောက်ကြသည်။ ။

ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက်စ မိန်းကလေး၏ ရင်မှာ ပျော်ရွှင်လို့ က်ခုန်မှုများ မပြယ် သေး...

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဤခြုံကြီး အတွင်းမှာ ပင် မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း နှစ်သုတ်ခွဲ၍ ကျင်းပသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲနှင့် ဘက်ချလာ နိုက် ဆိုသော လူပျိုည ယမကာပွဲများ ပြီးဆုံးတော့ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော် ခဲ့ပြီ။

တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစောမှ လည်း လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းခဲ့ရသဖြင့် ချစ်စဦး ဇနီးမောင်နှံနှစ် ယောက်လုံး ပန်းလှဲခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုပင်ပန်းခဲ့မှု စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မှုများ အားလုံးကို ငပလီလှိုင်းလုံးများ က သူတို့ ထံမှ သယ်ယူ၍ အဆုံးမမြင်သော ပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့ မျှော ပေးခဲ့ကြ၏။

ငပလီ၏ စထရင်းဟိုတယ်မှာ စားလိုက် နားလိုက် ရေကူးလိုက်ဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အကောင်းဆုံးနေ့ရက်များကို ဖြတ် သန်းလာခဲ့ကြသော ‘ရွှေမောင်ဝင့် နှင့် မြတ်မြတ်သူ’

ချမ်းသာလှသော ယောက္ခမများ ၏ 'ဝင့်ထယ်ဂေဟာ' ခြံကြီးအတွင်း
ရှိ လက်ဝဲဘက်မှ သီးသန့်တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးကို သူတို့ နှစ်
ဦးအတွက် လက်ဖွဲ့ပေးသည်။

ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ အားလုံးကတော့ နိုင်ငံခြား၌ စစ်သံမှူးအဖြစ် အ
မှုထမ်းနေကြသော မြတ်မြတ်သူ၏ မိဘများက နိုင်ငံခြားမှ ပို့ပေးခဲ့သည်
။ လက်ဝတ်ရတနာများ စွာကိုလည်း လက်ဖွဲ့ခဲ့ ကြ၏။

မြတ်မြတ်သူ၏ ဘဝတွင် လိုအပ်ခြင်းဆိုသည် ကို မကြုံဖူးခဲ့။ သူကို
ယ်တိုင်ကလည်း ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိပြီးပြီ။ ရွှေမောင်ဝင့်မှာ လည်း သူ၏ ငယ်ချ
စ်ဦး။

ဂုဏ်ဒြပ်ချင်း တူညီသော မိဘများကလည်း ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လ
က်ထပ်ပေးခဲ့ကြပြီးပြီ။

မြတ်မြတ်သူ၏ ဘဝကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများ ဖြင့် တည်ဆောက်
ဖွဲ့စည်းထားခဲ့၏။ သူ့ဘဝကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းစီ ပြန်လည်ခွဲထုတ်ကြည့်
လျှင်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ချမ်းမြေ့ခြင်း စသော အဆစ်အ
ပိုင်းများကိုသာ ရရှိမည်။

မိမိ၏ ဘဝသည် အလုံးစုံသော ပြည့်စုံခြင်းများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသူ
ဟု မြတ်မြတ်သူကိုယ်တိုင် လည်း ခံယူပြီးသား သိရှိပြီးသားပါ။

ရေချိုးအလှပြင် အဝတ်လဲပြီး အခန်းထောင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ စက္ကူပန်းပွင့် ရောင်စုံများ ဖဲပြား ဖဲပွင့်များ နှင့် သေသပ်လှပစွာ
ထုပ်ပိုးထားသော လက်ဖွဲ့ပုံကြီးက ဟည်းနေ၏။

"ဒါ သမီးမြတ် အားလုံးပိုင်တယ်"

ဟူ၍ ယောက္ခမကြီး 'ဒေါ်လှထယ်' ကိုယ်တိုင်က ကြေညာပြီး သူ၏

အိပ်ခန်းထဲတွင် လာ ရောက် စုပုံထားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မြတ်မြတ်သူသည် ပါလစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ကျွန်းကွက်လျှာထိုးခင်းပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အကြီးဆုံး လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ခြောက်ယောက်စာ ဒင်နာဆက် အပြည့်အစုံ၊ ထမင်းစားပီး ကော်ဖီဖျော်ရန် တီးဆက်ပါ ပူးတွဲ လျက်...

နောက်ထပ် ခပ်သေးသေး ခပ်အိအိ တစ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်တော့ ...

မန္တလေး ပိုးစစ်လုံချည်တစ်အုပ်စုံတွဲ ဆင်တူဝတ်နိုင်ရန်...

"အင်းပေါ့လေ၊ မေမေတို့ က သူဌေးတွေဆိုတော့ လက်ဖွဲ့တဲ့ သူတွေကလည်း သူဌေးတွေမို့အ ကောင်းစားတွေ အဖိုးတန်တာတွေပဲ ဖွဲ့ကြမှာပဲ"

"ဒါတွေ ငါတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖောက်နေရင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရောက်တာတောင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နေနှင့်ဦး၊ မောင်လာမှ ဝိုင်းဖောက်ခိုင်းရမယ်၊ ဒါတွေ သူလည်း တစ်ဝက်ဆိုင်တာပဲ၊ လုပ်ပစေ"

မြတ်မြတ်သူက တွေး၍ ပြုံးလိုက်သည် ။ သူ၏ မောင်သည် ငပလီမှာ ကတည်းက မြတ်မြတ်သူ စားချင်သည် ဆိုသော ဘဲကင်ကို သွားဝယ်နေ၏။ အိုက်စကရင်ပါ ဝယ်ခဲ့ရန် ရေခဲဘူးပါ ကားပေါ်တင် သွားသည်။ ။

"ကလင်... ကလင်"

ကားဟွန်းသံ ကြားရမည့်အစား လူခေါ်လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရ၍ မြတ်မြတ် သူ အံ့သြသွားပြီးမှ ...

"ဟိုဘက်တိုက်ကြီးက တစ်ယောက်ယောက်လာတာ ထင်ပါရဲ့ ၊ မောင်ပြန်လာတာဆိုရင် ကားဟွန်းသံ ပေးမှာ ပေါ့"

တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ ကြည့် လိုက်တော့...

သံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသော အမျိုးသားတစ်ယောက် သူ့လက်မှာ ဖြူဖွေးသော အထုပ်တစ်ခု ကို ပွေ့လျက်...

"ကို... ကိုရွှေမောင်ဝင့် ရှိလားခင်ဗျ"

"ဟင်... အပြင်သွားတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ကျွန်တော့်ကို အဲဒါပို့ခိုင်းလိုက်လို့ ပါ"

သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အထုပ်ကို မြှောက်ဆပြသည် ။

မြတ်မြတ်သူက ချိတ်ထားသော သော့တံကို လှမ်းယူပြီး သံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် နှင့်...

"ရော့"

ထိုသူကမ်းပေးသော အထုပ်ကို ဘာမှ မစဉ်းစားဖြစ်ဘဲ လှမ်း၍ ယူလိုက်မိသည် ။

မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ခွင်တွင်း ကျလာသော အရာမှာ နွေးထွေးအိညက်နေ၍ သူက အလန့်တကြားပင် အဝတ်ဖြူစကို လုပ်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

"အို...ကလေး...ကလေးလေးပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ ကလေးပဲ၊ ရော့ ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ်၊ ကျုပ်သွားမယ်"

ကလေးပေါ်သို့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တင်ထားခဲ့ပြီး ထိုသူက တသုတ် ကရက် ပြန်လှည့်ထွက် သွားသည်။ ။ ခဏချင်းမှာ ပင် မြတ်မြတ်သူ၏ မျက်စိအောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ ။ ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်ကိုလည်း နောက်ထပ် အကြိမ်တစ်ရာ ပြန်တွေ့ရစေကာမူ မြတ်မြတ်သူ မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။

မြတ်မြတ်သူကို အသိဉာဏ်ကင်းစင်စေသော ဆေးနှံများ တို့ လိုက်လေသလား ထင်ရသည်။ ။

သူသည် ကလေးငယ်ကိုပိုက်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အာရုံ ကြောများ လှုပ်ရှားမှု ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ ထင်ရသည်။ ။

ထိုစဉ် သူ့ရင်တွင်းမှ ကလေးငယ်မှာ လူးလွန့်လာသည်။ ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးရဲတက်သွားအောင် တအင့်အင့် ညစ်ပြီးမှ ...

"အူဝဲ...အူဝဲ...ဝဲ..."

ဆိုသော အသံများ တရစပ် စူးစူးဝါးဝါး ထွက်လာတော့သည်။ ။

မြတ်မြတ်သူ၏ ဘဝတွင် ဤသို့သော နီနီထွေးထွေး ကလေးလေးကို တစ်ခါမှ မချီမပိုးဖူးခဲ့။ ။ ခု လို ရုတ်တရက်ကြီး ကလေးက ငိုလိုက်တော့ သူလန့်ပြီးလွှတ်ချခါနီးအထိ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

ပြီးတော့မှ လူသားတစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်ကြောင့် ဧည့်ခန်းမှ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် သို့ ကလေးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး...

ကလေး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ လျောကျသွားသော စာချုပ်ကို ကြောက်လန့်စရာ အရာဝတ္ထုကြီး တစ်ခုလို တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ကောက်ယူဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့...

"နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်"

ထိပ်ခေါင်းစည်းကိုဖတ်ပြီး အလယ်စာသားများကို မဖတ်ဖြစ်။ အောက်ဆုံးနေရာကို ကြည့် လိုက်တော့...

သတို့ သမီး၏ လက်မှတ်...မပိုးဝါ။

သတို့ သား၏ လက်မှတ်...ရွှေမောင်ဝင့်။

"အို... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး "

"အမယ်လေး"

လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပေါက်ကွဲမည့် အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုလို အလန့်တကြား လွင့်ပစ်ရင်း မြတ်မြတ်သူ ကြိုးအော်လိုက်သည် ။

‘ဝင့်ထယ်ဂေဟာ’ ကြီးတစ်ခုလုံး ကြားသာစေသော မြတ်မြတ်သူ၏ အော်သံနှင့် ကလေး ငယ်၏ ငိုသံတို့ က ဆူဆူညံသွားတော့သည် ။

"ဟဲ့...ဟဲ့...သမီး...မြတ်’

"အို...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်"

ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်လို ခြံတွင်းသို့ ဆင်းပြေးသွားသော မြတ်မြတ်သူနှင့်...

ဟိုဘက်တိုက်ကြီးဆီမှ အသံကြား၍ ပြေးဆင်းလာသော ဒေါ်လှထယ်တို့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ဆုံကြသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး၊ ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း မေမေ့ကို..."

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင် ဆွံ့ဆွံ့အအ ဖြစ်နေသော ချွေးမအသစ်စက်စက် ကလေးကို ဒေါ်လှထယ်က အံ့သြလွန်းစွာ ကြည့်

နေဆဲ...

"ဟို...ဟို...ဟိုမှာ ..."

အိမ်ထဲသို့သာ လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။ မြတ်မြတ်သူ ဘာမှ မပြောနိုင်
ရှာ။

"လာ...သမီး၊ လာ လာ"

ချွေးမလေး၏ လက်ကို ဆွဲပြီး တိုက်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်မိသည် နှင့်...

"ဟဲ့...သောက်ကျိုးနဲ့၊ ဘယ်က ကလေးလေးတုံး"

ဒေါ်လှထယ်က ကလေးနားကပ်သွားချိန်မှာ မြတ်မြတ်သူသည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စာရွက်ကို ကိုင်၍ ကောက်ယူလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်
ထနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ...

"ဒီ...ဒီမှာ မေမေရဲ့ "

"ဟင်...ဘာလဲ...ဒါက"

"မောင်..မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်၊ မြတ် သေမယ်၊ မြတ်...မြတ်ကို
ယ်မြတ် သတ်သေ တော့မယ်၊ သူ့ကိုလည်း သတ်မယ်"

မြတ်မြတ်သူ၏ စကားသံနှင့် ငိုရှိုက်သံတို့ က ရင်ကွဲမတတ်။

ယခုမှ အဖြစ်မှန်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်လာနိုင်သော မြတ်မြတ်သူက
အော်ပြောရင်း အလောင်း စင်ဘေးမှ ကျန်ရစ်သူတစ်ယောက်လို တ
အားကြိုး၍ ငိုပါလေတော့သည် ။

ဒေါ်လှထယ်၏ လက်ထဲမှ လက်ထပ်စာချုပ်သည် တကယ့် တရားဝ
င်စာချုပ်။

မှော်ဘီမြို့နယ် တရားရုံးတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်က ချုပ်ဆိုထားခဲ့သော

စာချုပ်။

ခြံအမှတ်()ဝင်းထယ်ဂေဟာ ဝင်ဒါမီယာနေ အဘ ဦးအောင်ဝင်း၏ သား မောင်ရွှေမောင်ဝင်း အမျိုးသားမှတ်ပုံတင် အမှတ်...

အားလုံးအမှန်အကန် အတိအကျ။

ဒေါ်လှထယ်သည် စာချုပ်စာရွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ပြီး အသည်းအသန် ငိုနေကြ သော မြတ်မြတ်သူနှင့် ကလေးငယ်ကို တစ်လှည့် စီကြည့်ပြီး လူ့ပြည်မှာ ဆက်လက်နေချင်စိတ်ပင် ကုန်ခန်းသွားသည် ။

ဒေါ်လှထယ်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘဲ တိုက်ပြတင်း ဝမှ နေ၍ ခြံအလုပ်သမား ကို လှမ်းခေါ်ပြီး...

"မင်းတို့ ဘာကြီးကို သွားခေါ်စမ်း မောင်ညို၊ ကြီးကြီး ခေါ်နေတယ် မြန်မြန်လာပါလို့၊ ကြားလား"

ဒေါ်လှထယ်၏ စကားဆုံးသည် နှင့် မောင်ညိုက တိုက်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားသည် ။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပင် သူဌေးကြီး ဦးအောင်ဝင်းလည်း သုတ်သီးသုတ်ပြာ ရောက်လာရှာတော့သည် ။

"ဘာလဲ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

"အဲဒီစာသာ ဖတ်ကြည့်တော့ ကိုအောင်ဝင်း၊ ရှင့်သားလုပ်ပုံ ကျုပ်တို့ မျက်နှာ ဓားနဲ့ သာ လှီး ပစ်ဖို့ ရှိတော့တယ်"

"ဟင်"

"အဲဒီစာချုပ်နဲ့ ဟောဟိုကလေးကို ခုပဲ လူတစ်ယောက်က လာပို့သွားသတဲ့ "

ဒေါ်လှထယ်၏ ဘဝမှာ လည်း ဤမျှရှုပ်ထွေးပွေလီသော မိသားစု အ

ရေးအခင်းမျိုး မဖြစ်ဖူး ခဲ့၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာသည်။ ။

သူကိုယ်တိုင် သဘောတူ၍ ပေးစားထားသော သား၏ ချစ်သူဆိုသည့် မိန်းကလေးကို စာနာစွာ ဖေးမလျက်...

"လာ သမီးလာ၊ အိပ်ရာထဲ သွားလှဲနေရအောင်"

ချွေးမလေးကို ချော့ခေါ်ပြီး အိပ်ခန်းတွင်းမှာ နားနေစေသည်။ ။

ဒေါ်လှထယ် ပြန်ထွက်လာတော့ ဦးအောင်ဝင့်မှာ စာချုပ်ကို ကိုင်ပြီး နက်နဲစူးရှစွာ တွေးနေ ပုံရသည်။ ။

"ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ"

"ဟင်... ဘာပြောတယ်၊ ဒီလောက်ခိုင်လုံတဲ့ စာချုပ်ပါရက်နဲ့ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ ရှင့် သား တိတ်တိတ်ပုန်း..."

"ဆက်မပြောနဲ့ တော့ကွယ်၊ ငါ့သား ရွှေမောင်ဝင့်ကို ငါယုံတယ်၊ သားဟာ ဒီလိုသိက္ခာပျက် သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး"

"တော့နှယ်တော်၊ အကောင်လိုက်ကြီး ဘူးပေါ်သလိုပေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာတောင် တော့သားတော် အထင်ကြီးတုန်းလားဟင်"

ဦးအောင်ဝင့်သည် သူ့ယုံကြည်ချက်ကိုပဲ စွဲကိုင်ထားရမလား၊ ဇနီးသည် ၏ စကားကိုပဲ လက် ခံရတော့မလား။ ဝေခွဲရခက်ခဲနေစဉ်မှာ ကလေးငယ်၏ စူးစူးဝါးဝါး ငိုသံက တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းနေ သည်။ ။

"မကြားချင်ဘူး...မကြားချင်ဘူး"

"ဒီကလေး ငိုသံ ဆက်ကြားနေရရင် မြတ်ရူးလိမ့်မယ် မေမေတို့ ရဲ့ "

အခန်းတွင်းမှ ချွေးမလေး၏ အော်သံဆုံးသည် နှင့်...

"ဟေး မောင်ညို လာစမ်း၊ လာစမ်း၊ ဒီဟာလေးကို မင်းချီသွားစမ်း၊
မစိန်မြကို ပေးလိုက်၊ ခဏချောထားလို့ ၊ တိုက်ပေါ်မတက်နဲ့ ၊ နောက်
ဖေးတန်းလျားမှာ ပဲထားလို့ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အကြီး"

"ကိုယ့်မြေးဆိုပေမယ့် ဘယ်က မိ,မစစ် ဖ,မစစ် ဟာမနဲ့ ရ,ထားတဲ့
ကလေးလဲ မသိဘူး"

"ဒီမှာ မလှထယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာမှ မဝေဖန်နဲ့ ဦး၊ မြတ်မြတ်သူကို
မင်းဖျောင်းဖျထား ကြား လား"

ဦးအောင်ဝင့်က စာချုပ်ကို ကိုင်လျက် တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းရင်း...

"လမ်းထဲကို သားရဲ့ ကား ဝင် လာပြီ၊ သားကို ငါခေါ်သွားမယ်၊ သူတို့
နှစ်ယောက် ခုနေဆုံ လိုက်ရင် ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်"

ဦးအောင်ဝင့် ခြံဝထွက်သွားတော့ ဒေါ်လှထယ်လည်း ချွေးမလေးကို
နှစ်သိမ့်ရန် အိပ်ခန်း တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာရတော့သည် ။

အခန်း(၂)

"အေး... သားဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ"

"တကယ်ပါ ဖေဖေရယ်၊ ကျမ်းအမျိုးမျိုးကျိန်ပြီး သားပြောရဲပါတယ်၊ မပိုးဝါဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ အမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ဒီထဲမှာ ပါတဲ့ ထောက်ကြန့်ရွာက ခြံတစ်ခြံရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း သား မသိဘူး၊ ရောက်လည်း မရောက်ဖူးဘူး"

"အင်း"

"ဒါဟာ သားနဲ့ မြတ်တို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ သက်သက်လုပ်တာပဲ ဖေဖေ"

"အင်း...သားပြောသလိုသာ သားနဲ့ လုံးဝမပက်သက်ဘူး ဆိုခဲ့ရင် ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် လေးနက်နေပြီ"

"ဗျာ..."

"သားနဲ့ မြတ်မြတ်သူတို့ ကို အင်မတန် ရန်ငြိုးကြီးသူတစ်ယောက်က တမင်သက်သက် လုပ် ကြံလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်"

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ဒေါသနှင့်အတူ ပြင်းပြသော ခံစားမှုအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီ မြန်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ချွေးများ နစ်နေ

၏။

"ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ သားတို့ ကို ဒီလောက်တောင်ပဲ ရန်ငြိုးကြီးတဲ့ လူ ရှိနိုင်ပါ့မလား ဖေဖေ"

ဦးအောင်ဝင်း စူးရှနက်နဲစွာ တွေးနေသည် ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရွှေမောင်ဝင်းက ထိုင်ရမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ ။

"သား ဟိုဘက်တိုက် ပြန်တော့မယ်၊ မြတ် သိပ်ငိုနေရှာမှာ ပဲ"

"ဖေဖေပါ လိုက်ခဲ့မှာ ပေါ့"

ပန်းချို ခြံစည်းရိုးများကို ကျော်ဖြတ် လာပြီးချိန်မှာ ...

"ဒီလိုလုပ်မယ် ဖေဖေ"

ဦးအောင်ဝင်းက သားကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ဒီစာချုပ်ရော၊ ကလေးရော မြတ်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ဒီထဲမှာ ပါတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားမယ်၊ မျက်နှာစုံညီ ဖြေရှင်းမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကလေးကို ထားခဲ့ရုံပဲ"

ဦးအောင်ဝင်းသည် သား၏ အစီအစဉ်ကို ဝင်၍ မကန့်ကွက်သော်လည်း သူ့သား ထင်မြင်မျှော် လင့်နေသလို ဤကိစ္စသည် အလွယ်တကူ ပြီးပြေသွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။ ။

ရွှေမောင်ဝင်းသည် ချစ်ဇနီးမြတ်၏ အခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားချိန်မှာ မြတ်မြတ်သူသည် ဒဏ်ရာ ရနေသော ကျားသစ်မလေး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်သလို အိပ်ရာထက်မှ ပြေးထ လာပြီး ခင်ပွန်းသည် ကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ် ဆွဲကုတ်ရင်း...

"ဟင်...ဒီလောက်တောင်ပဲ ယုတ်မာရသလားဟင်"

"ဒီလောက်တောင်ပဲ ရက်စက်ရသလား"

"မောင့်ကို သတ်မယ်၊ မြတ်ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်၊ ကဲ...ကဲ...လုပ်ရက်ဦး၊ လုပ်ရက်ဦး၊ ပြီးတော့...ပြီးတော့ မြတ်ကိုယ် မြတ်လည်း သတ်သေ..."

"ဟဲ့...ဟဲ့၊ အို...မြတ် သမီး၊ ဒေါသသိပ်မကြီးနဲ့ လေ"

မြတ် 'မြတ်သမီး' မှာ မေ့မြောတက်ချက်သွားတော့မလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ပြီး ရွှေမောင်ဝင့်၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲထားသည် မှာ ဘယ်သူမှ ဖြည်၍ မရ။

"မောင် ရှင်းမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ခုပဲရှင်းပါ့မယ် မြတ်ရယ်"

ဇနီးသည် ကို ဒေါသကင်းစွာ ချောနေရှာသည် ။

ဒေါ်လှထယ်သည် မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ကွဲမှုကို စာနာစွာ ကြည့်နေမိသည် ။ ကိုယ့်သားကို ဒီ လောက်တောင် ရိုက်ပုတ်ပြောဆိုနေရသလား ဟု ပင် ယောက္ခမနေရာမှ နေ၍ မမြင်ရက်နိုင်။

ရွှေမောင်ဝင့်က အခိုင်အမာ ငြင်းဆိုနေသော်လည်း ဒေါ်လှထယ်က တော့ မယုံကြည်။

လက်ထပ်စာချုပ်ကလည်း အခိုင်အမာ။ ကလေးတစ်ကောင်လုံးလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီ မို့ သားရွှေမောင်ဝင့်၏ ဇာတ်ရှုပ်ဟု ပင် လက်ခံယုံကြည်လိုက်သည် ။

"ကဲ...သွားကြမယ်၊ လာ မြတ်"

ရွှေမောင်ဝင့်က လက်ဆွဲခေါ်တော့ ဆောင့်ရုန်းပစ်သည် ။

"ဪ...မြတ် ဆာနေမလား၊ ထမင်းစားပြီးမှ သွားမလားဟင်"

"ဘာမှ လာမေးမနေနဲ့ ၊ ထမင်းလည်း မစားချင်ဘူး၊ မောင့်မိန်းမဆီ
လည်း မလိုက်ဘူး၊ သွား...သွား...ဟား"

မြတ်မြတ်သူ အသံကုန်အော်ပြီး ငိုချလိုက်ပြန်သည် ။

"ဒီမှာ သား"

ဦးအောင်ဝင့်က ချိန်ချိန်ဆဆဟန်ဖြင့်...

"သားတို့ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ ခဏနားကြပါဦးလားကွယ်၊
ပြီးတော့မှ ပဲ ထောက် ကြန့်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို..."

"အို...မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်အထိ ဒီလိုတက်ပြီး စော်ကား
တာ ဘယ်လိုလုပ် ငဲ့ခံန နေရမလဲ"

"ဟင်..."

"သား အသက်ကြေး လောင်းရဲတယ်၊ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပြီး
ပြောရဲတယ်၊ သား ဘယ် မိန်းမနဲ့ မှ မရှုပ်ဘူး"

"ကဲလေ...ဒါဆိုလဲ အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ လာ
...သွားကြမယ်သား၊ မြတ်တော့ နေရစ်ခဲ့ပါစေ"

ဦးအောင်ဝင့်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ခဏအတွင်းမှာ ပင်
ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးထဲမှ မာစီဒီးကား နက်ကြီး ထွက်သွားသည် ။ ရွှေ
မောင်ဝင့်ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ဘေးမှ ဦးအောင်ဝင့် ပါရှိသည် ၊ နောက် ခ
န်းမှာ တော့ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးကို မစိန်မြဆိုသော အိမ်ဖော်မိန်း
ကလေးက ပွေ့ချီ လျက်ပြည် လမ်းမကြီးအတိုင်း အမြန်နှုန်းနှင့် မောင်း
နှင်သွားနေသည် ။

ထောက်ကြန့်လမ်းခွဲအရောက်တွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ မေးပြီးမှ မှော်

ဘီဘက်သွားသော လမ်း အတိုင်း ဆက် လာပြီး ခဏအကြာမှာ လက်ဝဲ
ဘက်လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ရ၏။

ခြံများကနံပါတ်မရှိ၊ ရှေးယခင်က ဦးလွန်းမောင်ဆိုသော အဘိုးကြီး
ပိုင်ခဲ့ဖူး၍ ဦးလွန်းမောင် ခြံဟု သာ ခေါ်နေကြသည် ။ ဦးလွန်းမောင်လ
ည်း ကွယ်လွန်ပြီ။ သူ့မိသားစုများကလည်း ခြံကိုခွဲ၍ စိပ်၍ ရောင်းပြီး
ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြပြီ။

ထောက်ကြန့်ရွာ ဦးလွန်းမောင်ခြံနေ အဖ ဦးဘကြွယ်၏ သမီး
မပိုးဝါဆိုသော စာချုပ်ထဲက လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်းစုံစမ်းတော့...

"ဟင့်အင်း၊ ဦးဘကြွယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး"

"မပိုးဝါဆိုတာ မကြားဖူးဘူး"

"ကျွန်တော်တို့ က လူသစ်တွေ"

စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အဖြေများကြောင့် ရွှေမောင်ဝင့် တုန်လှုပ်စပြု
လာပြီ။

ဤပြဿနာကြီးကို ခုချက်ချင်းပင် အပြတ်ရှင်းပစ် လိုက်ချင်သည် ။
သားအဖနှစ်ယောက် လည်း စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အိပ်နေသော က
လေးကို ပွေ့ထားရသော မစိန်မြကလည်း အသက်ပြင်း ပြင်းပင် မရှူရဲ။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ထိုစဉ်ကပင် တစ်သိန်းကျော်တန်သော ကားကြီး
၏ တန်ဖိုးကို မေ့လျော့စွာ ဖြင့် မြေလမ်းသွယ်လေးများကို မြင်တိုင်း ကြ
မ်းတမ်းစွာ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်၍ မေးမြန်းနေတော့ သည် ။

"ဦးဘကြွယ် ဟုတ်လား၊ အင်း သူတို့ သားအဖအကြောင်းတော့
ကြားဖူးလိုက်တယ်၊ သေသေ ချာချာ သိချင်ရင်တော့
ဒီလမ်းအတိုင်းသွားပြီး ဟောဟို ရာဘာတော့အုပ်နောက်မှာ

ကြက်ခြံကြီးရှိ တယ်၊ အဲဒီခြံအလွန်မှာ သွားမေးကြည့်ပါ"

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
လမ်းကြမ်းများကို ဖြတ်ကျော်ရ သည် ။

မှော်ဘီမရောက်မီ ပြည်လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်း နောက်ဘက်
တွင် မြေဧကပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် စိုက်ပျိုးကြ၊ မွေးမြူကြ၊
နေထိုင်ကြသူပေါင်း များ စွာရှိကြပါလား။

"ဦးဘကြွယ် ဟုတ်လား၊ အင်း အလျင်က နေသွားဖူးတယ်တဲ့ ၊ ကျွန်
မတို့ မရောက်ခင်က၊ ဟို အဘတော့ သိလိမ့်မယ်၊ အဘရေ အဘ...
ဟောဒီမှာ ဧည့်သည် တွေ"

ကလေး ခါးထစ်ခွင်၍ ချီထားသော အမျိုးသမီးက ခြံတွင်း၌ မြေဩ
ဇာချနေသော အဘိုးကြီး တစ်ဦးကို လှမ်းအော်လိုက်၍ ဦးအောင်ဝင့်တို့
သားအဖလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး...

အဘိုးကြီး သူတို့ နားသို့ ရောက်လာအောင် မစောင့်နိုင်။ သူတို့ ကလ
ည်း သွား၊ ဟိုကလည်း လာနေ၍ ခြံလယ်မှာ ဆုံမိကြသည် ။

အလုပ်ကြမ်းသမားမို့ ရင့်အိုဟန် ပေါက်နေသော်လည်း အနားရော
က်လာတော့ ဦးအောင်ဝင့် တို့ ထက်ပင် များ စွာငယ်ရွယ်ပါလိမ့်မည်။
သူကို ဦးဘကြွယ်နှင့်သမီး မပိုးဝါတို့ ကို သိသလားဟူသော မေးခွန်းဆုံး
သွားသည် နှင့် သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားတော့သည် ။

"အဘကြွယ် ဒီနေ့မနက်ကပဲ အညာကို အပြီးပြန်သွားပြီခင်ဗျ၊ သူ့သ
မီး မပိုးဝါ ဆုံးတဲ့ လပြည့်ဆွမ်းသွတ်ပြီးတာနဲ့ တန်းပြန်တာပဲ"

သားအဖနှစ်ယောက် ပြိုင်တူအကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်ကြသည် ။

ရွှေမောင်ဝင့်က ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ခံစားမှုများ ဖြင့် ပိတ်

ဆိုနေသော်လည်း ဦးအောင်ဝင့်က ထိုခြံလုပ်သားကို စေ့စေ့စုံစုံ မေးမြန်းရာမှ ရရှိလာသော အဖြေများက...

"ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဒီခြံကိုဝယ်ပြီး ပြောင်းလာတော့ မပိုးဝါ ဆိုတာက သေဆုံးနှင့်ပြီ၊ အဘကြွယ်နဲ့ သူ့မြေးမလေးပဲ ကျန်ရစ်တယ်၊ မပိုးဝါက ကလေးမွေးပြီး သွေးတက်ပြီး ဆုံးတာလို့ ပြောတယ်၊ အဘိုးကြီးခမျာ သနားစရာဗျာ၊ သူ့သမီးလေးအကြောင်းပြောပြောပြီး ငိုလိုက်တာ၊ သူ့ သမီးအကြောင်းတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ ပစ်သွားတာလား၊ ကန်တော့ဗျာ၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေး တာလားတော့ မသိဘူး၊ အဘိုးကြီးမှာ ဒီကလေး နီတာရဲလေးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတဲ့ အချိန်မှာ လူရည်ခပ်လည်လည်တစ်ယောက် ရောက် လာပြီး သူကူညီမယ်၊ ဒီလိုမတရားလုပ်လို့ ဘာရမလဲဆိုပြီး ကလေးကို လာခေါ်သွားတာပဲ ခင်ဗျ"

"အဘကြွယ်လည်း ဒီမနက် အရုဏ်ဆွမ်းသွတ်ပြီး အပြီးပြန်သွားပြီလေ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အမျိုးအဆွေလည်း မကျန်ခဲ့ဘူးဗျ၊ ကလေးကို ခေါ်သွားတဲ့ လူကို ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ ဒီရွာ ဒီခြံကတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီမှာ ကလည်း မြေအကျယ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ခြံကိုယ်လုပ်နေကြတော့ တစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ယောက်လည်း မသိကြပါဘူးဗျာ"

"ဒါဖြင့် ဒီကလေးကို ခင်ဗျား ယူမွေးစားမလား"

"ခင်ဗျာ... ဟာ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဆရာလေးရယ်၊ နောက်ဆုံး အမြွှာမွေးထားလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားဖို့ တော့ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဝံ့ပါ ဘူးဗျာ"

"ဒါဖြင့် အဲဒီအဘကြွယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး ဘယ်ရွာကို ပြန်သွားတာလဲ"

"ဟင့်အင်း၊ အဘကြွယ်ရဲ့ နေရပ်လည်း မသိဘူး၊ ဒီခြံဝယ်မှ တွေ့ဖူးကြတာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာတို့ က ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ ခင်ဗျာ"

ထိုခြံလုပ်သား၏ အမေးကိုပင် မဖြေဖြစ်ကြတော့ဘဲ သားအဖနှစ်ယောက် ကားဆီသို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ။

"ဖေဖေ"

"ဟင်"

"ဒီဟာလေးကို လမ်းပေါ်မှာ ပဲ ချပစ်ခဲ့ကြရအောင်"

"နေပါဦး သားရယ်၊ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒါလေး ပြန်ပါလာ ရင် မြတ်ကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ"

"လူမှုဝန်းထမ်းဌာနဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးမယ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ပေးပစ်ရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ အသက် တစ်ချောင်းပဲ၊ လမ်းမှာ လက်သွက်စပယ်ထားခဲ့လို့ တော့ မကောင်းပါဘူး"

ဦးအောင်ဝင့်က လူသားဆန်စွာ တွေးနိုင်သော်လည်း ရွှေမောင်ဝင့်သည် မူ သူ့ချစ်သူ၏ မျက်ရည်စက်များ ၊ သူ၏ သိက္ခာတရားများကို ထိပါးလာသဖြင့် ဘယ်လိုအကြင်နာစိတ်မှ မထားနိုင်။ သူ့ကားနောက်မှာ ပါလာသော ကလေးငယ်ကို မီးပုံတွင်းသို့ ပစ်ချမှ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ပစ်ချနိုင် လောက်အောင် သူ့ရင်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဒေါသများ လှိုက်လှိုက်ဆူနေ၏။

"ဟယ်... ဟိုသူဌေးသား ပြန်လာတယ်တော့၊ ကြည့်စမ်း"

ခြံတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံ၊ ဦးအောင်ဝင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ထူးခြားသော
မျက်နှာများကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကားမောင်းနေသော ရွှေမောင်ဝင့်ကတော့ ဘာမှ မကြားလိုက်၊ မမြင်
လိုက်၊ သူ့ကို ညွှန်ပြနေ မှန်းလည်း သူမသိလိုက်။

ချိုင့်ဝှမ်းများ စွာဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော မြေလမ်းကို လွန်ပြီး
ပြည်လမ်းမပေါ်သို့ ကားဘီး ချပြီးသည် နှင့်...

"အိမ်ကိုပဲ ပြန်မောင်း သား"

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ကားကို ဒက်စတော့(ပ်)ဆိုသော ရုတ်တရက် ဘ
ရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်လိုက် သဖြင့် အားလုံးရှေ့ငိုက်ကျသွားကြသည်။

"အူဝဲ... အူဝဲ"

ဆိုသော ကလေးငယ်၏ လန့်အော်သံကလည်း ကားအတွင်းမှာ စူး
စူးဝါးဝါး။

"ဟာ... ဒီဂြိုဟ်ဆိုးလေး အသံကလည်း ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ၊
တောက်..."

"ကားကို ဆက်မောင်းပါ သား"

"ဖေဖေ မောင်းခိုင်းတာ အိမ်ကိုလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီဟာလေးကရော"

"ဖေဖေတို့ တိုက်ကြီးဘက်ကိုပဲ ပြန်မောင်းပါ။ လက်ယာဘက်က တို
က်က လေးထဲမှာ မြတ် မြတ်သူ မသိအောင် ဒီကလေးကို

ဝှက်ထားပေးပါ့မယ်၊ ဖေဖေ့ကို ဘာမှ ထပ်မမေးနဲ့ ၊ အိမ်ရောက် အောင် ပြန်မောင်းစမ်း ရွှေမောင်ဝင့် "

ဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ နှစ်ထပ်တိုက် အကြီးကြီး၏ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး နှစ်လုံး ဆင်တူရှိသည် ။ လက်ဝဲဘက်မှာ ရွှေမောင် ဝင့်နှင့် မြတ်မြတ်သူတို့ အတွက် လက်ဖွဲ့ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း လက် ယာဘက်မှ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘဲ တံခါးပိတ် ထားရ သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ယခုတော့ ဤတိုက်ငယ်ကို ရှင်းလင်းပြီး အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဦးအောင် ဝင့်နှင့် ဒေါ်လှထယ်တို့ ရှိနေကြသည် ။

"မင်းလက်ထဲက ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း မလှထယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲဟင် "

ဒေါ်လှထယ်မှာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ နီနီထွေးထွေး ကလေး၏ မျက်နှာ ကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ။ ပါး စုံအစ်အစ် ဆံပင်နက်နက်၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှ ကကြီးပုံ အရစ်မပါသော နှုတ်ခမ်းဝိုင်းဝိုင်းကွေးကွေး လေး။

"ဒီအရွယ်လေး ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲလို့ ဘယ်လိုလုပ် မှန်းလို့ ရမှာ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားကို မေးရတာလဲဟင် ကိုအောင်ဝင့် "

"လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အဲဒီကလေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းမြင်ဖူးခဲ့ပါတယ် ကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်လောက်က..."

"ရှင် "

"အေး... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်လောက်က အဲဒီကလေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကလေးတစ်ယောက် ကို မင်းကိုယ်တိုင် မွေးဖွားခဲ့တယ်လေ"

"ဟင်... ဘာ... ဘာပြောတယ် ကိုအောင်ဝင်း"

"အခု မင်းလက်ထဲက ကလေးဟာ မင်းရဲ့ မြေးအစစ်ပဲ မလှုထယ်"

"ရှင်... ဒါ... ဒါဖြင့် ရွှေမောင်ဝင်းက ညာတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါ သူ့ကလေးပေါ့၊ ဟုတ် လားဟင် ကိုအောင်ဝင်း"

ဒေါ်လှထယ်က အံ့သြခြင်းကြီးစွာ တုန်လှုပ်ခြင်းများ စွာဖြင့် မေးနေသော်လည်း ဦးအောင်ဝင်း က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

"ဒီမြေးမလေးဟာ တို့ ရဲ့ သားငယ် ရွှေမောင်ဝင်းရဲ့ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ သားကြီး စိန်အောင် ဝင်းရဲ့ ရင်သွေး၊ သူ့ရဲ့ သမီးလေးပါပဲကွယ်"

အခန်း(၃)

ပေါင်ချိန်စက်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော ချစ်ဇနီးကလေးကို လှမ်း
တွဲလိုက်သည်။ သူနာပြု ဆရာမက ဆေးစာအုပ်မှာ ရေးမှတ်ရင်း...

"မမြတ်မြတ်သူရဲ့ ပေါင်ချိန် ဒီတစ်ပတ် ပိုလျော့သွားတယ်နော်၊ အား
ဆေး မှန်မှန်စားရဲ့ လား"

"စားပါတယ် ဆရာမ"

"ဆရာဝန်ကို ပြောပြပါနော်၊ အခန်းထဲ ဝင်သွားပါ"

ကိုယ်ဝန်ဆောင် စမ်းသပ်ခန်းမို့ ရွှေမောင်ဝင့် လိုက်၍ ဝင်ခွင့်မရှိ။

ချစ်ဇနီး၏ လျော့နည်းလာသော ကျန်းမာရေး အခြေအနေအတွက်
စိုးရိမ်မိသည်။

ယခု ကိုယ်ဝန် ခုနှစ်လ ရှိခဲ့ပြီ။

ချစ်သူဘဝက အပြုံးမျိုး၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လုံး ကြည်နူးနေရှာ
သော အပျော်မျိုးကို နောက်ထပ်ပြန်လည်၍ တွေ့ခွင့်မရတော့ပါ။

မှိုင်းဝေသော မျက်ဝန်းများ နှမ်းလျလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ အမြဲမြင်တွေ့နေ ရသည်။

သွက်လက်စွာပင် စကားမပြောတော့။ အပြစ်ဖွဲ့ခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း၊ စကားနာထိုးခြင်း စသော လင်နှင့်မယားတို့ ၏ သဘောတရားကို ကျော်

လွန်ကာ...

မြတ်မြတ်သူ၏ နှလုံးအိမ်အတွင်းမှာ နာကြည်းလွန်းရခြင်းကြောင့် ကြေကွဲနေရသော ခံစားမှုများ သာ ပြည့်လျှံနေသည်။ ။

အဆုံးစွန်သော စိတ်နာခြင်းကြောင့် ချစ်သူကို ရင်ဆိုင်ပြောဆိုချင်စိတ်ကိုပင် မရှိတော့ပါ။

နှလုံးသား နာကျင်ရသော စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်က ရှိလာသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ဝေဒနာကပါ ယှဉ်တွဲခံစားနေရရှာသော ရွှေမောင်ဝင့်၏ ချစ်ဇနီးလေး မြတ်မြတ်သူ။

"အင်း... မြတ် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဖေဖေတို့ ကြောင့်"

"ဖေဖေ မေမေသာ မြတ်ကို ငဲ့ရင်၊ ငါ့ကို သနားရင် ဒီဂြိုဟ်ဆိုးမလေးကို ဘာမှ မွေးထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ခုတော့..."

ရွှေမောင်ဝင့် ဆက်မတွေးဖြစ်တော့ပါ။ ဆေးခန်းတံခါးပွင့်လာ သဖြင့် ချစ်ဇနီးကို ထကြိုတွဲ ခေါ်ရသည်။ ။

သူသည် ယောက်ျားမာန်ဖြင့်သာ အားတင်းနေရပါသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူနှင့် ထပ် တူခံစားနေရပါကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးပါ။

"ဆရာဝန်က ဘာတဲ့ လဲဟင်"

"ဆေးရုံကို လာခဲ့ပါတဲ့ ၊ ဆေးစာလည်း ရေးပေးလိုက်တယ်"

"အင်း... အင်း၊ မောင်မြတ်ကို ပြန်ပို့ပြီးမှ ဆေးထွက်ဝယ်မယ်နော်"

"လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူးကွယ်"

"ဒါဖြင့် ဒီမှာ ခဏရပ်နေနော်၊ မောင် ကားသွားခေါ်လိုက်မယ်"

"မခေါ်နဲ့၊ ဆိုက်ကားနဲ့ ပဲ ပြန်ကြရအောင်"

"ဖြစ်ပါ့မလား မြတ်ရယ်၊ ဆိုက်ကားက ဆောင့်က ဆောင့်နဲ့ "

"ရပါတယ်၊ ဆိုက်ကားစီးရတာ လေရတော့ ခေါင်းနောက်တာ ပြေတယ်"

ရွှေမောင်ဝင့် ဆိုက်ကားပြေးခေါ်ပြီး....

"မြတ် ရှေ့ကပဲထိုင်နော်၊ မောင် နောက်က ထိုင်မယ်သိလား"

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ဇနီးသည် ကို ရှေ့ခန်းမှ တင်ပြီး ရွှေမောင်ဝင့်က နောက်မှ တက်စီးသည်။

ဆိုက်ကားက ထင်သလောက် မဆောင့်ပါ။ မြို့လယ်လမ်းများ မို့လည်း ချိုင့်ခွက်မရှိ။ ခရီး ကလည်း မဝေးလှ။ ရွှေဘုံသာလမ်းမှ မြို့လယ် ၂၅ လမ်းအထိသာ။

သူတို့ နေထိုင်ရာ တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုက်ကားခ ရှင်းပေးပြီး သုံးထပ်သို့တိုင် ချစ်ဇနီး ကိုတွဲ၍ တင်ခဲ့သည်။

သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အခန်းက အထပ်ခိုးပါသော်လည်း ပေအဝက် ပေလေးဆယ်ပဲရှိသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များကလည်း အလယ်တန်းစားလောက်သာ၊ ဖြစ်သည် ဆိုရုံကလေး။

နိုင်ငံခြားရောက် စစ်သံမှူးကြီး၏ သမီး၊ ထိတ်ထိတ်ကြဲ သူဌေးကြီး၏ ချွေးမသည် ကိုယ်ဝန် ဆောင်စဉ်ကာလ၌ ဆိုက်ကားစီး၍ ပြန်ရသည်။ သုံးထပ်တိုက်ပေါ်တက်ရသည်။ အခန်းကျဉ်းလေး နှင့် နေရရှာသည်။

"အိပ်ရာထဲ တစ်ခါတည်း လွဲနေလိုက်ပါလားဟင်၊ အမောပြေသွား

အောင် မောင် စပါကလင် တစ်ပုလင်း ဖောက်လိုက်ဦးမယ်နော် မြတ်"

အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာမရှိ။ ရေခဲဘူးထဲမှ ရေခဲတုံးများကို နှိုက်ယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ရသည်။ ။ စပါကလင်ကို ဖောက်၍ တစ်ဝက်ထည့်ပြီး တိုက်တော့ မြတ်မြတ်သူက ယူသောက်ရင်း ငေးနေသည်။ ။

"ဆေးရုံ ဘယ်တော့သွားရမှာ လဲဟင် မြတ်"

"သန့်ဘက်ခါ"

"ဘာဆေးတွေ ဝယ်ရမလဲတဲ့ ၊ ဆေးစာရော"

မြတ်မြတ်သူက ဘာမှ မပြော။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကမ်းပေးသည်။ ။

ရွှေမောင်ဝင့်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်နေဆဲ ဖန်ခွက်ထဲမှာ စပါကလင် ကုန်နေ၍ တာဝန်လစ် ဟင်းသွားသူတစ်ယောက်လို ကမန်းကတန်း ဖြည့်သွန်ပေးရှာသည်။ ။

ဆေးစာနှစ်ရွက်အနက် တစ်ရွက်ကသာ အားဆေးအညွှန်းစာ၊ ကျန် တစ်ရွက်က ရောဂါ အတွက် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ။ သူ မကြားဖူးသော ဆေး။

"မြတ်မှာ ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်"

မြတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ရောဂါကို မီးယပ်နှင့် သားဖွားရောဂါကု ပါရဂူ များ သာ ကုသနိုင်စွမ်း ရှိကြ ပါလိမ့်မည်။

မြတ်၏ ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုဝေဒနာဆိုးကိုမူ သူ့ကိုယ်တိုင် ကုသမှ သာ ပျောက်ကင်းနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိပါသည်။ ။ သိသည့်အတိုင်းလည်း တတ်စွမ်းနိုင်သမျှထက် ပိုကဲ၍ ပြုစု ယုယလျက် ပါ။

အကြင်နာရေလျဉ်များ စဉ်ဆက်မပြတ် စီးဆင်းသွန်းလောင်းနေပါလျက် ချစ်သူ၏ မျက်နှာ သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါသော်မျှ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာခြင်း မရှိတော့ပါပေ။

"မြတ် ထမင်းဆာပြီလားဟင်၊ မောင် ဟင်းတွေ နွေးလိုက်တော့မယ်လေ"

မြတ်မြတ်သူက ခေါင်းရမ်းပြသည် ။ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ အသစ်ကို အဟောင်းနှင့်လဲသည် ။ အိမ်သာဝင်၍ အပေါ့သွားတော့ ရွှေမောင်ဝင့်က အဝမှ စောင့်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။

မြတ်မြတ်သူက နွမ်းလျစွာ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေလှဲချလိုက်၏။ ခြေဖျားလေးများ စမ်းကြည့် တော့ အေးစက်နေသဖြင့် စောင်ပါးတစ်ထည် ခြုံပေးလိုက်သည် ။ ချစ်သူ၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင် ရင်း မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေမှန်းသိတော့ မျက်ဝန်းချင်း မဆုံဖြစ်အောင် မြတ်မြတ်သူ မျက်စိမှတ်ထား ၏။

မျက်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မြတ်မြတ်သူ၏ မျက်ရည်လမ်းကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆည်းထားနိုင် ခြင်း မရှိ။

"မြတ်... မြတ်ရယ်၊ မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်"

ရွှေမောင်ဝင့်၏ အသံလှိုင်း၌ ငိုသံတို့ ပေါင်းဆုံနေ၏။

"မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

"မောင့်ကို စကားပြောပါဦး မြတ်ရဲ့ "

မျက်ရည်တို့ စိမ်နစ်ပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းအစုံ ပွင့်လာသည် ။

"ဘာ... ဘာမှ လုပ်မပေးပါနဲ့ "

"မြတ်ရယ်"

"မောင် အဲဒီလို မြတ်ကို ယုယချင်ဟန်ဆောင်လေ မြတ် အသည်းကွဲလေပဲ"

"အို ဘယ်နှယ့် ယုယချင်ဟန်ဆောင်ရမှာ လဲ၊ မောင့်ရင်ထဲ အသည်းထဲ နှလုံးသားထဲက အကြင်နာတွေပါ ဆိုတာ..."

"အဲဒီစကားအတိုင်း မပိုးဝါ ဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ မယားကြီးကိုလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား"

"အာ... မြတ်ကလည်း ကွာ၊ မောင် အမျိုးမျိုး ကျိန်ပြပြီးပါပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို ချေဖျက်လို့ ရမယ် ဆိုရင် မောင် အသက်နဲ့ လဲရဲတယ် သိလား၊ ဒီလို အထင်ခံနေရမယ့်အစား မောင် သေသွားတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ် ကွာ"

"မောင်က အပြောပါ။ မြတ်ကမှ တကယ်သေချင်တာသိလား"

"တော်ပါတော့ မြတ်ရယ်၊ မြတ်နဲ့ မောင်နဲ့ ရဲ့ ရင်သွေးလေးလည်း ရှိနေပြီလေ၊ မြတ်နဲ့ မောင် တို့ ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးလေးအတွက် မောင်တို့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေကြဦးမှာ ပါနော်"

"မောင်တို့ ရဲ့ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးပေါ်က မောင့်သမီးလောက် မောင်ချစ်...ချစ်..."

"အို... မြတ်... မြတ်ရယ်"

စကားကိုပင် ဆက်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိရှာတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးများ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငိုရုံမ က ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ နေရှာသော ချစ်ဇနီးသို့...

"အဲဒီကလေးကို မောင် လက်နဲ့ ညှစ်သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ"

တကယ်ပါပဲ၊ အမျိုးမျိုး လည်း မောင် ရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ မောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူး၊ မောင့်အစ်ကိုရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ပါလို့ "

"ရန်ကုန်မြေမှာ ရှိမနေတဲ့ မောင့်အစ်ကို ဆိုတာကို လွဲမချစမ်းနဲ့ "

"ဒေါသမဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ မြတ်ရယ်၊ တော်ပါတော့နော်"

"ဒါကြောင့် စကားမပြောဘဲ နေတော့လည်း ဘာလို့ အတင်းလိုက်ပြောတာလဲ၊ ဒီမှာ မောင် "

"ဟင် "

"ဒီကလေးလေး ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး မြတ်ရင်ကွဲရ၊ နှလုံးကြေရတာကို သိလျက်နဲ့ မောင့်အဖေနဲ့ အမေက ဒီဂြိုဟ်ဆိုးမလေးကို တမင်မွေးထားကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မောင့်သွေး မို့... မောင့်ကလေးမို့..."

"မဟုတ်ရပါဘူး မြတ်ရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး ဆိုမှ ကွာ "

"မြတ်ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးချင်တာနဲ့ ဒီကလေးကို တမင်မွေးထားကြတာ မဟုတ်လား ဟင်၊ မြတ် အသည်းနာလွန်းလို့ ပါမောင်ရဲ့ "

"ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ကို စိတ်နာပြီး သူတို့ တိုက် ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာ မြတ်အသိပါ "

အသည်းမကြွေရုံ ငိုနေရှာသော ချစ်ဇနီးကိုကြည့်ပြီး မိဘကို ပို၍ စိတ်နာလာမိသည် ။

ဒီကလေး ရှိနေသမျှ ဒီလင်ဒီမယား ပြဿနာ ဖြစ်နေရရှာမည် ဆိုသည် ကို သိပါလျက် သူတို့ မို့ ဒီကလေးကို ခေါ်ယူထားရက်ကြလေတယ်

ကွယ်။ မိဘဆိုတော့လည်း မပြောကောင်း မကြံကောင်း လို့ သာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခုလို သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် သောကမီး တောက်နေရအောင် လုပ်ခဲ့သည့် တရားခံတိုင်းကို ရှင်းပစ်ချင်စိတ်တို့ သည် ရင်မှာ ပွင့်ကွဲထွက်တော့မတက်။

"ဒီမှာ မောင်"

"ပြောပါ မြတ်ရယ်"

"မောင် မြတ်ကို ချစ်ခဲ့တာလည်း သိပါတယ်၊ ခုလို တယုတယ လုပ်ပေးနေတာတွေကိုလည်း နားလည်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်မှာ မြတ်ထက်အရင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မယားတစ်ယောက် ရှိနေတာရယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ရနေတာရယ်ကိုတော့လေ"

"မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မောင် ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဒီမှာ အဲဒီကိစ္စကို လေ ဒီဘဝမကဘူး၊ နောင်ဆယ်ဘဝတိုင်အောင် မကြေနိုင်ဘူး သိလား၊ နားလည်ရဲ့ လား ကိုရွှေမောင်ဝင့်ကြီးရဲ့ "

"ခက်တော့တာပဲ၊ ငါသေသွားရင် ကောင်းတယ်၊ သေစမ်းပါစေဗျာ"

"ဒီမှာ မောင်၊ ဘာတွေပဲ ဆင်ခြေပေးနေပေးနေ မောင့်မိဘတွေကတော့ သူတို့ မြေးဦးလေးနဲ့ မြူးနေကြတယ် မဟုတ်လားဟင်"

ရွှေမောင်ဝင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည် ။ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

"မောင်တို့ သွားပို့မယ်ဆိုတဲ့ နေ့က အဲဒါလေးထားခဲ့ရင် မြတ်လည်း ခုလောက်ဆို မေ့သွား လောက်ပါပြီ၊ ခုတော့ ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ မြတ်ကို ညာထွက်သွားပြီး ဟိုဘက်တိုက်ကလေးမှာ ဝှက်ပြီး မွေးခဲ့ကြတာ နှစ်လကျော်မှ ဒီကောင်မ သိခွင့်ရတယ်"

"မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့ရပါဘူး"

"တော်... တော်၊ ဘာစကားမှ မပြောနဲ့ ၊ ရန်ကုန်မှာ မရှိတာ ကြာလှ တဲ့ မောင့်အစ်ကို 'စိန်မောင်ဝင့်'ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မောင်တို့ အားလုံး မြတ်ကိုဝိုင်းပြီး လိမ်ခဲ့ ညာခဲ့ကြတယ်၊ သွား... သွား၊ မောင်လည်း မြတ် နားမှာ မနေနဲ့ "

"အို... အို... မြတ်၊ မလုပ်နဲ့ လေ"

အိပ်ရာထဲမှ ရှိသမျှခေါင်းအုံး၊ ခြေတင်အုံး၊ စောင်များ နှင့် လှမ်း၍ ပ စ်ပေါက်နေသဖြင့် ရွှေမောင်ဝင့် အနားသို့ မကပ်ဝံ့တော့။
မြတ်မြတ်သူမှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ အားပါးတရ ငိုရှိုက်နေရှာသည် ။

ထိုနေ့ညနေစာလည်း မစားဖြစ်ကြတော့ပါ။

ည ဆယ်နာရီကျော်သွားပြီ။

ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် အိပ်ပျော်သွားရှာသော ချစ်ဇနီး၏ မျက် နှာနှိမ်းနှိမ်း ဖျော့ဖျော့ လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ မျက်နှာပြင်မှာ မျ က်ရည်တို့ မခြောက်ခန်းသေး။

ခြင်ထောင်ချပေးပြီး ဧည့်ခန်း ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ရွှေမောင်ဝင့် တစ်ယောက်တည်း ကြာ မြင့်စွာ ထိုင်နေမိသည် ။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရပါသော်လည်း သူ မ စားရက်။

သူ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရရှာသော သူ့ချစ်ဇနီးလေးပင် ညစာ မစား ဘဲ အိပ်ပျော်သွားရှာ သည် ။ သူလိုယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်အ နေနှင့် ထမင်းတစ်နပ် ငတ်ရလို့ ရော အကြောင်း လား။

သူရော မြတ်မြတ်သူပါ ဤသို့ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးမျိုးမှ မနေဖူးကြ။ ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရသည် ကိုပင် မွန်းကြပ်သလို ခံစားရသည်။ သူတို့ နေခဲ့ရသည် က ခြင်လုံသံဇကာ တပ် ပြတင်းပေါက်နှင့်၊ လေ အေးစက်တပ် အိမ်ခန်းနှင့် ဖြစ်ကြသည်။ ။

ယခုခေတ်မှာ တော့ သိပ်ဆင်းရဲသူများ နှင့် သိပ်ချမ်းသာသူများ ခြင်ထောင်နှင့် မအိပ်ကြတော့ ပါ။

ရွှေမောင်ဝင့်သည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတို့ ၏ ဒဏ်ရာများကို အပြည့်အဝ ခံနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ ။ သူ့ချစ်သူသည် လည်း သူကဲ့သို့ပင် သတ္တိရှင်မလေးဖြစ်ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိသည်။ ။

ဤပြဿနာကြီးမျိုး မဟုတ်ဘဲ တခြားသော အကြောင်းကြောင့်သာ ယခုလို အနေဆင်းရဲရပါ လျှင် နှစ်ယောက်လုံး အတွေ့ကြုံသစ်၌ ပို၍ ပင် ပျော်မွေ့ဖြစ်ကြလေမလား မသိပါ။

ယခုတော့...

ချစ်သူရင်တွင်းမှ နာကြည်းမှု အစိုင်အခဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ချေဖျက်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ရွှေမောင်ဝင့် သိပါပြီ။

မြတ်မြတ်သူ၏ ရင်ထဲမှာ သံသယမဟုတ်။ ယုံကြည်ချက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဘယ်လိုရှင်းပြ၍ မှ သူမယုံတော့။ လက်မခံတော့ပါ။

ရွှေမောင်ဝင့်အနေနှင့် ထပ်မံရှင်းပြစရာ နည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။ သူ့အစ်ကို စိန်မောင် ဝင့် သည် လည်း မြန်မာပြည်၏ မည်သည့်နေရာရောက်နေသည် မသိ။ စုံစမ်း၍ ပင်မရ။

ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းမရလေ ဤကလေးလေးကို မုန်းတီးရွံရှာ

လေပင်။

ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီးပေါ်သို့ အမြိန်သားရောက်ရှိနေသော ဤက
လေးမလေးအပေါ် ရွှေမောင် ဝင့်၏ ရန်ငြိုးသည် နှိုင်းတုပြစရာ ပမာဏ
မရှိလောက်အောင်ပင် ကြီးမားလေသတည်း။

အခန်း(၄)

ငါးနှစ်ကျော်ကြာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း
ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိသေး။

‘စိန်မောင်ဝင်း’ သည် ဘူတာစင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာပြီး အငှား
ကား ခေါ်ခါနီးမှာ ...

"ဒါနဲ့ ဘူတာရောက်မှ တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်ဆို"

"အေး...ဟုတ်သားပဲဟာ၊ မဆက်လဲဖြစ်ပါတယ်၊ လာပါ"

"အို...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီတိုင်းတော့ နွဲ့ မလိုက်ရဲဘူး၊ သားကလ
ည်း ပါသေးတာ"

"သားပါရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နွဲ့ သားကကိုယ့်သားပဲပေါ့"

"ကို နွဲ့ဆီရောက်တာက ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ သားက ရှစ်နှစ်
ရှိနေပြီလေ"

"ဒါတွေ ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ အသာထားလိုက်စမ်းပါ၊ သားကို ငါးနှစ်
လို့ ပြောပေါ့"

"ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျောင်းထွက်စာမှာ မွေးသက္ကရာဇ် ပါ
တာပဲ"

"ဒါဆိုလည်း ဟိုအရင်ကတည်းက ရထားတာပေါ့ကွာ"

"ကိုကတော့ ဘာမဆို လွယ်လွယ်လေးပဲ"

နွဲ့နွဲ့စိုးက ညည်းညူလိုက်သော်လည်း စိန်မောင်ဝင့် ပြောသလိုပင် နွဲ့သားသည် သူ့သားပင် ဖြစ်ရချေမည်။ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်မှ အဖအမည်က ဦးစိန်မောင်ဝင့်လေ။

ရောက်လေရာ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော စိန်မောင်ဝင့်၏ ပေါ့ပျက်ဆိုးသွမ်းသော ဓလေ့အတိုင်း ယခုမိန်းမကို သူ ကျိုင်းတုံမြို့မှ ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ထောင်ပျက် ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်သော နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ သူ့ထက်လည်သဖြင့် စိန် မောင်ဝင့်တို့ ငြိမ်သွားခဲ့ရပြီ။ နွဲ့ဆန္ဒအတိုင်း တယ်လီဖုန်းလည်း ဆက်ဖြစ်ပါ၏။

"မေမေလား"

အများ သုံး တယ်လီဖုန်းမှ ဆက်၍ အသံက အော်ပြောရသည်။ ။

"ကျွန်တော်လေ စိန်မောင်ဝင့်၊ ဖေဖေရော"

"....."

"မလန့်ပါနဲ့ မေမေရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာကြပါပြီ၊ အခု ဘူတာက ဆက်နေ တာ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော့်သား"

"....."

"ဒါတွေ လာမှ ပြောတော့မယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

‘.....’

"ဒါပဲ မေမေ၊ အခု လာခဲ့တော့မယ်နော်"

စိန်မောင်ဝင့်က တယ်လီဖုန်းချပြီး သူ့ဇနီးကို မျက်စိတစ်ဘက် မှ တံပြလိုက်သည် ။

"ဘာတဲ့ လဲဟင် ကို"

"ကိုယ့်အသံလဲကြားရော မေမေ လန့်အော်တော့တာပဲ၊ ကဲ...လာ"

"ဒီမှာ ကို"

"ဟေ"

"သားကိုယ်တိုင်ကတောင် ကို့ကို သူ့အဖေအရင်းပဲ ထင်နေတာ၊ ကိုတို့ အသိုင်းအဝိုင်း အား လုံးမှာ လည်း ကို့ရဲ့ သားအရင်းပဲလို့ ကြေညာပေးပါနော်"

"စိတ်ချပါ၊ ဒါတွေက မိုင်နာပါ"

ပြောရင်း အငှားကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြောသမျှဈေးနှင့် တက်စီးလိုက်တော့သည် ။

စိန်မောင်ဝင့်ဆိုသော သူဌေးသားကြီးသည် လှပလည်ပတ်သော နွဲ့နွဲ့စိုး ဆိုသည့် ဇနီးသည် ကို ခေါ်လာရုံမက သူ့သွေးတစ်စက်မှ မစပ်သော ကလေးငယ်ကိုပါ သူ့သားရင်းအဖြစ်နှင့် ဝင့်ထယ်ဂေ ဟာကြီးဆီသို့ ဆောင်ကြဉ်းခေါ်ယူလာခဲ့ပေပြီ။

စိန်မောင်ဝင့်ကို ပြန်လည် မြင်တွေ့ရတော့ ဒေါ်လှထယ် ငိုပါလေတော့သည် ။

ဦးအောင်ဝင့်ကတော့ ဒေါသမျက်နှာနှင့် စောင့်ကြို၏။

"မေမေ ဒါကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော့်သား၊ ကျွန်တော့်အတွက်"

ဆောက်ပေးထားတဲ့ ဟို ဘက်က တိုက်ကလေးပေါ်မှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နေကြမယ်နော်၊ ထမင်းကျတော့ ဒီမှာ လာစားမယ်နော်၊ အဟား...ဟား"

အချိန်ကာလတို့ သည် သာ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသည် ။ စိန်မောင်ဝင့် ၏ အမူအကျင့်ကဖြင့် မ ပြောင်းလဲသေးပါလား။

လောကကြီးကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သုံးသပ်တတ်လေသော စိန်မောင်ဝင့်ကို ဦးအောင်ဝင့်က မျက်နှာတည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဒီမိန်းမကို မင်း ဘယ်တုန်းက ယူလိုက်တာလဲ၊ တို့လို မိဘမပါဘဲနဲ့ လည်း သူ့မိဘက ပေး စားသလား"

ယောက်ျားရွှင်နေသဖြင့် မိန်းမကပါ ခပ်ကြွကြွ ဖြစ်နေသော နွဲ့နွဲ့စိုးမှာ ဦးအောင်ဝင့်၏ အမေးကြောင့် ကုပ်သွားရ၏။

"သားတို့ လက်ထပ်တာ ကျိုင်းတုံမှာ ၊ ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုလုပ် လာနိုင်မှာ လဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားဖို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"သားရဲ့ အပြစ်ပါ ဖေဖေရာ၊ ကဲပါ ထားလိုက်ပါတော့"

စိန်မောင်ဝင့်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောနေသော်လည်း ဦးအောင်ဝင့်သည် လေးနက်သော မျက် နှာထားဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသော ကလေးငယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မင်းသား အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"ရှစ်နှစ်"

"ဘာ"

"အဟဲ...ဒီလို ဖေဖေ၊ သူ့ကို မန္တလေးမှာ ယူပြီး သားကပစ်ထားသေးတာ၊ ကျိုင်းတုံမှာ ပြန် တွေ့တော့မှ သားကိုလည်း သနားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ယူကြတာ"

နဲ့နဲ့စိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော်လည်း ဤကိစ္စသည် လွယ်လွယ်လေးနှင့် ပြီးပျောက်သွား ပါ၏။

စိန်မောင်ဝင့်၏ ရုတ်တရက် အကြံဉာဏ်ထွက်လာသော လိမ်ညာမှုကို မိဘနှစ်ပါးလုံးက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ကြပါ၏။ သူတို့ သား၏ စရိုက်ဆိုးကို သူတို့ သာ အသိဆုံးမို့ ယခုလို ဇာတ်ရှုပ်မှု ကို လက်မခံနိုင်စရာ မရှိ။

"ဟိုကလေးက ညီညီကလေးလေးလားဟင်၊ သူလက်ထပ်တာ သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့တယ်"

"စိန်မောင်ဝင့် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဂါဝန်ဝါဝါလေး ဝတ်လျက် အခန်းဝမှာ ရပ်ကြည့်နေသော ငါးနှစ်သမီးလေးပိုး။

ဦးအောင်ဝင့်နှင့် ဒေါ်လှထယ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး တင်းကြပ်လွန်းသော ရင်ဖြင့်ပင်...

"ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေ ဖေဖေတို့ မွေးစားထားတဲ့ ကလေး"

ဒေါ်လှထယ်က ဖြေကြားပြီး ပိုးနှင့် စိန်မောင်ဝင့်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ပေါက်ပေါက်ကျလာတော့သည် ။

ဦးအောင်ဝင့်ကလည်း သက်ပြင်းကြီးသာ ချသည် ။ ဘာမှ ဝင်၍ မပြောတော့ပါ။

"ဒါနဲ့ ညီညီရော မေမေ၊ ဟိုဘက်တိုက်မှာ သူတို့ နေကြသလား"

ပေနစ်ရာပတ်လည် ကျယ်သော ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရုံမက
ငွေကြေးကလည်း ပေါများ လှသဖြင့် သားနှစ်ယောက် မိန်းမရလျှင်
သီးခြားနေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တစ်ထပ်တိုက် နှစ်လုံးကို ကြို
တင်ဆောက်ပေးထားခဲ့သဖြင့် စိန်မောင်ဝင့်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"သားရဲ့ ညီလေး ရွှေမောင်ဝင့်ရဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ နောက်မှ ပဲ အစအ
ဆုံး ပြောပါရစေ တော့ကွယ်"

"သူတို့ ဒီမှာ မနေကြဘူးလား"

"လာနေလိုက် ပြန်သွားလိုက်နဲ့ ပါပဲလေ၊ တစ်ယောက်တည်းဆို
တော့လည်း စိတ်က လေတာ ပေါ့"

"ဟင်... သူ့မိန်းမကရော"

"မြတ်မြတ်သူလား၊ ကလေးမွေးပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်
ကွယ်"

"ဟာ... ဒါဆို ဒီကောင့်ကို နောက်မိန်းမ ပေးစား လိုက်လေဗျာ"

"ဟေ့ကောင် စိန်မောင်ဝင့်"

"ဗျာ... ဖေဖေ"

"လူတိုင်းကို မင်းလို လွယ်လွယ်အိမ်ထောင်ပြုကြမယ်လို့ မထင်နဲ့ ကွ
၊ ရွှေမောင်ဝင့်ကို ဘယ်တော့မှ မိန်းမပေးစားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး နားလ
ည်လား"

ဘာအကြောင်းမှန်း မသိသော်လည်း ဖခင်ကြီး ဒေါသထွက်နေမှန်း
သိသဖြင့် စိန်မောင်ဝင့် ငြိမ်နေရ၏။

"သူ့ဇနီးဆုံးရတာ တို့ ရဲ့ ပယောဂပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့သားလေးဟာ တို့

ပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး အခဲမကြေဖြစ်နေတယ် နားလည်လား"

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ။

ပိုး... ဆိုသော ငါးနှစ်သမီးကလေးသည် ဘောင်းဘီတိုနှင့် စပို့ရှပ်ကလေး ဝတ်ထားသော ဧည့်သည် ကိုကို,ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ။

စိန်မောင်ဝင့်၏ သားဟု အမည်ခံပြီး ဤဝင့်ထယ်ဂေဟာ၏ မျိုးဆက်သွေးအဖြစ်နှင့် ရောက် ရှိလာခဲ့သော ‘မောင်ပြည့်ဝန်း’ဆိုသည့် ကောင်လေးသည် လည်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝဝကစ်ကစ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော ညီမလေးအား စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

ဤကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြကြောင်းကို ဘယ်လူကြီးကမှ ဂရုမထားမိကြ။

"သားလေးဟာ မိန်းမသေပြီးတဲ့ နောက်မှာ လည်း သူ့စိတ်ထင်တိုင်း မသွားနိုင်ရှာဘူး"

"ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ"

"သူ့ဇနီး မြတ်မြတ်သူရဲ့ ကိုယ်ပွားကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာလေးလဲ... ဘယ်မှာ လဲ ဖေဖေ"

"ဟိုဘက်တိုက်မှာ ပဲ အထိန်းနဲ့ ထားတယ်၊ ယောက်ျားလေး"

ရ င ျထ `မ ,၁ လှုပ်ရှားမှုကိုယ်စီ ရှိနေကြသော်လည်း ပြောစရာစကားများ ကုန်ဆုံးသွားကြသလို အားလုံးငြိမ်သက်နေကြသည်။ ။

မိန်းမရော သားပါ အပိုင်ခေါ်လာသော သားကြီးနှင့် သူ၏

လုပ်ရပ်များကို ဦးအောင်ဝင့်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒေါ်လှထယ်ကတော့ သူ၏ ချစ်လှစွာသော သားလေးနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကြောင့် မျက်ရည် များ အသွယ်သွယ် ကျနေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ပင် ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာစကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မလုံတလုံ ကွယ်၍ ရပ်နေရှာသော မြေးမလေး ပိုးကို တွေ့လိုက်ရ သည် နှင့် ...

ကလေးက ပြေး လာပြီး ဧည့်သည် များကို ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ဒေါ်လှထယ်ကို ကပ်ကွယ်ထား ရှာသည်။ ။

"သားကြီး စိန်မောင်ဝင့်"

"ဗျာ ... မေမေ"

"ရော့ ... ရော့၊ ဒီကလေးကို ချီစမ်း၊ အမေ မွေးစားထားတဲ့ ဒီကလေးကို မင်းချီစမ်း"

စိန်မောင်ဝင့်က နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ပြီးမှ ထိုင်ရာထ၍ လက်ကမ်းသည်။ ။ ကလေးက ဒေါ်လှထယ်ကို တွယ်ကပ်ထား၍ ...

"သွားလေ သမီး ... လိုက်သွား"

ဒေါ်လှထယ် တွန်းပို့၍ လိုက်သွားရသော်လည်း ကလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့။

စိန်မောင်ဝင့်သည် စွေကနဲ ကလေးကို၊ မချီပြီး သူ့ရင်မှာ ကပ်ထားစဉ် ကာလ၌ ထူးထူးခြားခြား ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို၊ ရင်ခုန်ချင်သလိုလို ..

သူ့ဘဝ သူတစ်သက်တာ၌ ဤသို့သော အားငယ်သလို ခံစားမှု အဆ

န်းမျိုး တစ်ခါမှ မခံစား မိသေး။

ချစ်စရာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ကလေးလေးကိုမှ သနား
သွားမိခြင်းက သူ့ရင်မှာ အတိုင်းမသိ။

"မေမေတို့ က အသက်ကြီးမှ ဘာလို့ ကလေးမွေးစားရတာလဲ ဟင်၊
သူက ဘယ်ကလဲ"

"ဆင်းရဲလို့ ပါကွယ်၊ သနားလို့ မွေးစားထားတာ"

စိန်မောင်ဝင့်သည် မျက်နှာလေး ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသော ကလေးကို
အကြင်နာစိတ်ကြီးစွာဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ပြီး ...

"သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ မေမေ"

"ပိုး ... တဲ့ "

"ပိုး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှ ညှိရမှန်းမသိလို့ သူ့အမေ နာမည်ထဲကပဲ
လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်ရ တာ၊ သူ့အမေနာမည်က မပိုးဝါတဲ့ သားရဲ့ ၊ မပိုး
ဝါတဲ့ ဟဲ့"

"မပိုးဝါ"

စိန်မောင်ဝင့်က ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်ပြီး ဒေါ်လှထယ်ကို နား
လည်ချင်စွာ လှည့်ကြည့် လာသည် ။

ဒေါ်လှထယ်က ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး အကဲခတ်နေပုံရသော နဲ့နဲ့စိုး
ရှေ့မှာ ရပ်၍ ...

"ကဲ... အထုပ်ပိုးတွေယူ၊ ဟိုဘက်တိုက်ပေါ်ပဲ တစ်ခါတည်းတက်ကြ၊
ဘာမှ တော့ မလှည်းမ ကျင်းရသေးဘူး"

"ရပါတယ် မေမေ၊ သမီးပဲ လှည်းကျင်း ရှင်းလင်းရမှာ ပေါ့"

သူခင်ပွန်းသည် ၌ ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟု လည်း နွဲ့နွဲ့စိုး ထင်ပုံမရ။

ဒေါ်လှထယ်တို့ ကလည်း နောက်ကြောင်းမရှင်းသော ဤချွေးမလေး အပေါ်၌ သံသယ မဝင် ကြ။

သူတို့ သားကြီး၏ ဇနီးနှင့် သားအရင်းဟု ပင် ထင်မှတ်ယုံကြည်ကာ ဝင့်ထယ်ဂေဟာကြီး၌ မိ သားစုဝင်အဖြစ် လက်ခံ လိုက်လေပြီ။

မောင်ပြည့်ဝန်းသည် အထုပ်ပိုးဆွဲ၍ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွားသော သူ့မိခင်နောက်သို့ လိုက်မသွားဖြစ်သေးဘဲ သူ့ဖခင်ဟု သူထင်နေ သော စိန်မောင်ဝင့်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်စရာ ညီမလေး ကို ကြည့်၍ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည် ။
